

Actualitatea Crestină

Publicație a Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București * Anul XXIV, Nr. 3 / 2013

„CÂT DE TRISTĂ ȘI MĂHNITĂ
AI FOST TU, NEPRIHĂNITĂ,
NĂSCĂTOAREA LUI CRISTOS!”

ANGELUS COMMUNICATIONIS
CENTRUL DE COMUNICAȚII SOCIALE
AL ARHIEPISCOPIEI ROMANO-CATOLICE
DE BUCUREȘTI

REDACTOR COORDONATOR
Cristina Șoican

REDACTORI
Liana Gehl
Wilhelm Tauwinkl

COLABORATORI PERMANENȚI
Pr. Daniel Bulai
Dr. Dănuț Doboș
Anca Mărtinaș-Giulimondi
Cristina Grigore
Pr. Wilhelm Dancă
Pr. Fabian Măriuț
Pr. Tarcziu Șerban
Pr. Francisc Ungureanu

COPERȚI
Roxana Elekes
www.cevaoriginal.ro

TEHNOREDACTARE
Lavinia Dăncescu Manuchian

TEHNOREDACTARE SUPPLEMENT
Cristina Grigore

LECTORI
Sr. Anastasia Girleanu CJ
Paula Iosif

DISTRIBUȚIE – CTC
Eusebiu Pîrțac

VERSIUNEA ON-LINE
www.arcb.ro

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. G-ral Berthelot, nr. 19
010164, București
Tel.: 021/ 201 54 70
actualitateacrestina@yahoo.com

TIPAR
Tipografia Everest 2001 SRL
www.everest.ro

ABONAMENTE
43 Lei / 12 luni
La librăria Sfântul Iosif
Str. G-ral Berthelot, nr. 19
010164, București
Tel. 021/201 54 57
Pentru Petreș Tereza

ISSN 1221 – 7700

1	PĂSTORUL ARHIDIECEZEI	Perfectae caritatis - Decret privind reînnoirea adaptată a vieții călugărești
2 - 4	ACTUALITATE	Enciclopedia regimului comunist Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta
5	DIN VIAȚA ARHIDIECEZEI	
6	PAGINA GHICA	Vladimir Ghika - Martor al credinței (7/14)
7 - 9	ANUL CREDINȚEI	În căutarea amprentelor lui Dumnezeu Receptarea simbolului credinței
10	UNIVERSUL FAMILIEI	Credința trăiește prin fapte – Mărturie
11	RECENZIE	Marthe Robin – puterea celor slabi
12	SFÂNTA SCRIPTURĂ	Comentariu la lecturile duminicale
13	SFÂNTUL LUNII	Ioan al lui Dumnezeu
14 - 15	MICUL PRINT / SUFLET TÂNĂR	Faptele de milostenie sunt gesturi de iubire Tinerii, pe drumul credinței, cu bucurie și entuziasm Gândul meu pentru tine/ri
16	SOCIAL	Ziua Internațională a Copilului Bolnav de Cancer

C
U
P
R
I
N
S

- Perfectae caritatis -

Decret privind reînnoirea adaptată a vieții călugărești

Înainte de a începe prezentarea acestui document, vreau să reamintesc că *Lumen Gentium*, constituția dogmatică despre Biserică, avea, de asemenea, un capitol, al VI-lea, consacrat vieții călugărești și trata despre sfaturile evanghelice în Biserică, despre natura și importanța vieții călugărești, despre autoritatea Bisericii și viața călugărească, precum și despre măreția consacrării călugărești.

Decretul privind reînnoirea vieții călugărești face chiar în introducere o trimitere la *Lumen gentium* pentru a ne reaminti că „urmărirea Iubirii Desăvârșite prin sfaturile evanghelice își are originea în învățătura și exemplul Divinului Învățător și apare ca un semn strălucit al Împărăției Cerurilor” (nr. 1).

Reînnoirea vieții călugărești, care implică atât întoarcerea continuă la izvoarele oricărei vieți creștine și la inspirația originară a Institutelor, cât și adaptarea lor în funcție de schimbarea condițiilor de existență, trebuie înfăptuită după următoarele principii:

1) Norma supremă a vieții călugărești este urmarea lui Cristos, după învățătura Evangheliei; de aceea, toate Institutele călugărești trebuie să o considere ca fiind regula supremă.

2) Este spre binele Bisericii ca Institutele să aibă un caracter și o funcție proprii; de aceea, trebuie să se discearnă și să se păstreze cu fidelitate spiritul și intențiile Fondatorilor, precum și tradițiile sănatoase.

3) Toate Institutele să participe la viața Bisericii și să-și însușească inițiativele și idealurile ei în diferite domenii.

4) Institutele să ofere membrilor lor o formare adecvată.

5) Adaptările la exigențele epocii să fie însoțite de o adevărată reînnoire spirituală (nr. 2).

Oferind criterii practice de reînnoire, documentul precizează : „Organizarea vieții, a rugăciunii și a activității trebuie adaptată la condițiile fizice și psihice de astăzi ale călugărilor și, de asemenea, în măsura în care natura fiecărui Institut o cere, la necesitățile apostolatului, la exigențele culturale, la împrejurările sociale și economice, pretutindeni, dar mai ales în misiuni.

După aceleași criterii trebuie reexaminat și sistemul de conducere al Institutelor.

Așadar, constituțiile, «îndreptarele» (*directoria*), cărțile de obiceiuri, cărțile de rugăciuni și de ceremonii și alte texte de acest fel trebuie revizuite corespunzător, suprimându-se ceea ce este perimat, și trebuie modificate conform cu documentele Conciliului” (nr. 3).

O reînnoire cu adevărat eficace și o adaptare corectă se pot realiza doar prin conlucrarea tuturor membrilor Institutelor călugărești (nr. 4).

De la numărul 5 până la 11, Decretul vorbește despre: elemente comune tuturor formelor de viață călugărească, primatul vieții spirituale, Institutele dedicate total contemplației și cele dedicate apostolatului, menținerea vieții monahale și conventuale, viața călugărească laicală și Institutele seculare. Și pentru că acestea din urmă sunt, poate, mai puțin cunoscute, iată ce ne spune documentul conciliar despre ele: „Institutele seculare, deși nu sunt institute călugărești, comportă totuși o veritabilă și completă profesiune a sfaturilor evanghelice în mijlocul lumii, recunoscută ca atare de Biserică. Această profesiune conferă o consacrare unor bărbați și femei, laici și clerici, care trăiesc în lume. De aceea, ei trebuie să tindă în primul rând la o dăruire totală de sine lui Dumnezeu în iubire desăvârșită, iar institutele să își păstreze caracterul secular propriu și specific pentru a-și putea exercita pretutindeni în mod eficient apostolatul în lume și din lăuntru ei, apostolat pentru care au fost create” (nr. 11).

În numerele de la 12 la 14, găsim referințe la cele trei voturi călugărești: curăția, sărăcia și ascultarea.

Curăția pe care călugării o făgăduiesc prin profesiune trebuie prețuită ca un dar al harului „pentru Împărăția Cerurilor „(*Mt 19,12*).

„Dat fiind faptul că păstrarea castității perfecte angajează în mod intim înclinații deosebit de adânci ale naturii umane, candidații să nu se decidă și să nu fie admiși la profesiunea curăției decât după o perioadă de încercare într-adevăr suficientă și dacă au maturitatea psihologică și afectivă necesară. Să nu fie numai avertizați asupra primejdiilor care amenință curăția, ci să fie astfel educați încât să-și asume celibatul consacrat lui Dumnezeu ca pe un bine pentru dezvoltarea integrală a persoanei lor” (nr. 12).

Conciliul insistă ca **sărăcia** să nu fie numai formală și juridică, ci reală, atât în sensul material, cât și în cel spiritual al cuvântului; sărăcia să fie atât individuală, cât și colectivă: „Congregațiile călugărești pot îngădui prin constituțiile lor ca membrii să renunțe la bunurile patrimoniale prezente sau viitoare. Institutele înseși, ținând seama de condițiile locale, trebuie să se străduiască să dea o mărturie colectivă de sărăcie și să dea cu bucurie din bunurile proprii pentru celelalte necesități ale Bisericii și pentru întreținerea ►

► săracilor, pe care toți călugării trebuie să-i iubească în inima lui Cristos” (nr. 13).

Ascultarea călugărească, „departe de a umbri demnitatea persoanei umane, o aduce la maturitate, sporind libertatea de fii ai lui Dumnezeu” (nr. 14). Trebuie să observăm că documentul conciliar nu consideră ascultarea în mod unilateral, privindu-l doar pe cel care ascultă. Datoriile superiorilor sunt clar formulate: „La rândul lor, superiorii, urmând să dea socoteală de sufletele care le-au fost încredințate (cf. *Evr* 13,17), docili față de voința lui Dumnezeu în îndeplinirea îndatoririi lor, trebuie să-și exercite autoritatea în spirit de slujire față de frați, astfel încât să exprime iubirea cu care Dumnezeu îi iubește. Să-i conducă pe supuși ca pe niște fii ai lui Dumnezeu și cu respectul datorat persoanei umane, facilitând supunerea lor de bunăvoie. Să le lase, în special pentru sacramentul Pocăinței și direcția spirituală, libertatea cuvenită. Să îi determine pe membri să colaboreze, cu o ascultare activă și responsabilă, în împlinirea îndatoririlor și în luarea inițiativelor. Așadar, superiorii vor asculta bucuros părerea membrilor și le vor stimula colaborarea pentru binele institutului și al Bisericii, rămânând totuși neatinsă

autoritatea celor care conduc, de a hotărî și de a porunci ceea ce trebuie făcut” (nr. 14).

În partea a II-a a documentului și până la finalul acestuia, Conciliul mai analizează următoarele teme: viața comună (nr. 15), clauzura călugărițelor (nr. 16), veșmântul călugăresc (nr. 17), formarea membrilor (nr. 18), fondarea de noi Institute (nr. 19), menținerea, adaptarea sau abandonarea unor activități specifice Institutelor (nr. 20), Institutele și mănăstirile aflate în declin (nr. 21), unirea între Institutele călugărești (nr. 22), Conferințele Superiorilor Majori (nr. 23) și vocațiile călugărești (nr. 24).

În anul 2010, erau în lume 135 227 de preoți călugări, 54 665 de simpli călugări și 721 935 de călugărițe.

„Conciliul dă o mare apreciere felului lor de viață feciorelnic, sărac și ascultător, al cărui model este însuși Cristos Domnul, și își pune cu tărie speranța în acțiunea lor nevăzută sau cunoscută, atât de rodnică” (nr. 25). ■

Ioan ROBU

Arhiepiscop Mitropolit de București

Enciclopedia regimului comunist

Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului din București, aflat sub patronajul Academiei Române, a lansat, pe 14 februarie, volumele *România 1945-1989. Enciclopedia regimului comunist. Represiunea, F-O* (coordonator Octavian Roske) și *România 1945-1989. Enciclopedia regimului comunist. Instituții de partid, de stat, obștești și cooperatiste* (coordonator Dan Cătănuș).

La această manifestare, moderată de academicianul Ionel Haiduc, Președintele Academiei Române, au luat cuvântul Acad. Ionel Haiduc; Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, reprezentant al Bisericii Ortodoxe Române; Acad. Dan Berindei, Vicepreședinte al Academiei Române; Acad. Păun Ion Otiman, Secretar general al Academiei Române; Acad. Răzvan Theodorescu, membru al Academiei Române; Radu Ciuceanu, Director al INST; Octavian Roske, Secretar Științific al INST; Dan Cătănuș, cercetător al INST. Din partea Bisericii Romano-Catolice, a participat Dr. Dănuț Doboș, cercetător.

Primul volum al *Enciclopediei regimului comunist* a fost lansat în noiembrie 2011, în Aula Academiei Române, ocazie cu care a luat cuvântul și ES Ioan Robu, membru de onoare al Academiei Române.

Lucrarea reprezintă o premieră în istoriografia românească,

pentru realizarea acesteia aducându-și contribuția zeci de specialiști provenind din toate colțurile țării și din toate generațiile, animați de descoperirea adevărului cu privire la ororile comunismului românesc.

Dr. Dănuț Doboș a participat la primul volum al Enciclopediei cu un articol dedicat istoriei Bisericii Romano-Catolice în anii regimului comunist, iar în cadrul celui de-al doilea volum - cel lansat la 14 februarie 2013 - cu un articol privitor la represiunea ordinelor și congregațiilor religioase, ca parte a represiunii generale antireligioase. Redăm intervenția domniei sale din 14 februarie: ►►

► Domnule Director al Institutului Național
pentru Studiul Totalitarismului,
Domnilor academicieni,
Onorat auditoriu,

Vă rog să-mi permiteți să vă transmit salutul Înalț Prea Sfinției Sale dr. Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit de București, și cel al Prea Sfinției Sale Petru Gherghel, Episcop de Iași, pe care îi reprezint astăzi la acest eveniment științific și cultural. Excelențele Lor adresează felicitări domnului profesor Radu Ciuceanu și echipei sale de colaboratori de la Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, precum și Academiei Române, pentru un important dar cultural oferit tuturor celor interesați de adevărul istoric. Acest dar cultural este reprezentat de cele două volume ale *Enciclopediei Regimului Comunist* prezentate astăzi, coordonate cu un înalt grad de profesionalism de domnii Octavian Roske și Dan Cătănuș.

De asemenea, Excelențele Lor adresează mulțumiri Institutului Național pentru Studiul Totalitarismului pentru modul exemplar de colaborare științifică cu departamentele de cercetare istorică ale Bisericii Romano-Catolice, în mod special pentru prilejul oferit specialiștilor Bisericii de a-și exprima propriul punct de vedere cu privire la istoria Bisericii în anii regimului ateu comunist.

La rândul meu, doresc să-i mulțumesc domnului profesor Octavian Roske pentru invitația pe care mi-a adresat-o de a colabora la *Enciclopedia Regimului Comunist. Represiunea*, la care am contribuit cu un articol privitor la represiunea ordinelor și congregațiilor religioase, ca parte a represiunii generale antireligioase. Acest capitol din istoria recentă a României, din păcate insuficient cercetat până la această dată, va reprezenta o prioritate a viitoarelor cercetări de istorie ecleziastică.

În rezumat, ordinele și congregațiile religioase romano-catolice, multe dintre ele de veche tradiție în România, au reprezentat, începând cu anul 1948, o țintă predilectă a regimului comunist. Represiunea a început cu actul desființării acestora și a culminat, după caz, cu expulzarea sau arestarea călugărilor și a călugărițelor, un mare număr dintre aceștia sfârșind ca martiri în închisorile comuniste. Cititorii volumului vor afla în cuprinsul articolului un scurt istoric al ordinelor și congregațiilor catolice care au înregistrat o activitate impresionantă până în anii 1948-1949, precum și aspecte comune și particulare ale represiunii antimonahale. În fine, în anul 1948, regimul comunist a procedat la anularea brutală a unei experiențe de succes în România, veche de aproape un secol, în domenii precum învățământul și educația, îngrijirea bolnavilor, asistența socială și caritativă. Dispariția din societate a acestor ordine și congregații a afectat în mod negativ nu doar Biserica Romano-Catolică, ci societatea românească în ansamblu.

Cele două volume ale *Enciclopediei Regimului Comunist* prezentate astăzi constituie un succes important al

istoriografiei românești, impunându-se prin articole de valoare, foarte bine documentate și inspirat ilustrate. Ilustrația istorică este revalorizată prin această enciclopedie, după cum afirmă domnul Octavian Roske, ca „o componentă importantă a procesului explicativ”.

Coordonatorilor volumelor li se cuvin felicitări pentru că au reușit să selecteze o echipă încheagată de cercetători competenți din toate colțurile țării și din toate generațiile, animați de descoperirea adevărului cu privire la ororile comunismului românesc. Într-o formulare extrem de schematică, se poate spune că toate articolele din care este alcătuită enciclopedia gravitează în jurul a două mari categorii morale: pe de o parte, forțele binelui, victimele represiunii regimului comunist, cei care în anii prigoanei au ales să mărturisească adevărul, libertatea și credința, iar de cealaltă parte, forțele răului în forma sa cea mai brutală, răspândind teroare, dar dominante, și care prin acțiunile lor, au anihilat practic demnitatea umană.

Această lucrare nu-și va afla menirea deplină numai în rafturile bibliotecilor, ci s-ar cuveni făcută cunoscută unui public larg, și mai ales generațiilor tinere. Se poate spune că dezideratul reclamat de autorii de cursuri universitare și manuale școlare de istoria României s-a împlinit, aceștia dispunând acum de un prețios instrument de lucru.

Aș vrea să închei prin a evidenția rolul de deschizător de drumuri în cercetarea istoriei contemporane pe care Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, condus de domnul profesor Radu Ciuceanu, și l-a asumat încă din anul 1993. Nu trebuie uitat faptul că în primul deceniu postcomunist, o parte dintre istorici și-a manifestat rezervele față de cercetarea sistematică a perioadei dictaturii comuniste. În pofida acestei situații, treptat, specialiștii institutului, împreună cu colaboratorii lor externi, au recuperat timpul pierdut de „istoriografia de tranziție”, fiind astăzi autorii unui volum impresionant de cercetări care marchează în același timp un nou tip de discurs în istoriografia românească. Este posibil ca aceste reconstituiri istorice atent documentate să fi provocat în timp și unele manifestări de nemulțumire în anumite medii. Se evidențiază astfel o dată în plus meritul Institutului Național pentru Studiul Totalitarismului, care a reușit realizarea unor lucrări istoriografice de valoare necesare societății românești și care se încadrează în istoriografia europeană.

Enciclopedia Regimului Comunist a apărut târziu, la 23 de ani de la prăbușirea regimului comunist, confirmând parcă cele afirmate într-un alt context, firește, de marele istoric David Prodan: „cât de greu revenim la adevărata istorie”.

Vă mulțumesc pentru atenție. ■

Dr. Dănuț DOBOȘ

Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta

900 de ani de recunoaștere din partea Bisericii și 80 de ani de prezență în Arhiepiscopia de București

Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta a sărbătorit în luna februarie aniversarea a 900 de ani de când Papa Pascal al II-lea a pus Ordinul sub protecția Sfântului Scaun prin Bula papală *Piae postulatio voluntatis* din 15 februarie 1113. Sâmbătă, 9 februarie, aniversarea a fost marcată de o Sfântă Liturghie în Bazilica Sfântul Petru din Roma, la care au luat parte cavalerii de Malta conduși de Marele Maestru, Fra' Matthew Festing, copii și damele de Malta, voluntari, membri ai serviciului de protecție civilă ai Ordinului, alți invitați. Liturghia din Bazilică, la care a participat și delegația română, a fost celebrată de Cardinalul Secretar de Stat, Tarcisio Bertone, fiind urmată de cuvântul adresat celor prezenți de Papa Benedict al XVI-lea. În cuvântul său, Sfântul Părinte a legat aniversarea Ordinului de Anul Credinței, spunând că „Biserica este chemată să reînnoiască bucuria și angajamentul credinței în Isus Cristos, singurul Salvator al lumii”. Papa Benedict a laudat Ordinul de Malta pentru cele nouă secole de fidelitate față de Biserică și a adresat îndemnul: „Continuați pe această cale, aducând mărturia concretă a puterii transformatoare a credinței”.

Ordinul Suveran Militar de Malta este un ordin religios de natură tradițional nobilă, militar-cavalească; este subiect suveran de drept internațional, activitatea sa desfășurându-se pe baza „Cartei Constituționale” și a „Codului Ordinului”. Nu depinde de nici un Stat sau de Sfântul Scaun, are raporturi diplomatice bilaterale cu 104 state. Ordinul cuprinde 13.500 de cavaleri, răspândiți pe întreaga suprafață a globului, împărțiți în trei categorii: membri cu voturi de sărăcie, curăție și ascultare; membri sub ascultare și membri afiliați.

Misiunea Ordinului este sintetizată de motto-ul *Tuitio Fidei et Obsequium Pauperum* („Apărarea credinței și ajutorarea celor săraci”). Pe plan operativ, Ordinul de Malta reprezintă în secolul al XXI-lea o rețea globală, complexă și articulată de intervenții și asistență medicală, socială și umanitară, constituită pe lângă cei 13.500 de cavaleri, din 80.000 de voluntari și peste 25.000 de medici, asistenți medicali și personal auxiliar paramedical. Ordinul de Malta susține și gestionează direct 120 de spitale, mii de centre medicale, 33 de corpuri de voluntari, 110 ospicii. Programele sale sunt dezvoltate în 120 de țări din toată lumea și conduse în autonomie sau prin acorduri cu guvernele sau agențiile internaționale.

În România, Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta se află din anul 1933, însă, prima sa prezență pe teritoriul țării este semnalată începând cu secolul al XIII-lea (diploma Cavalerilor ioaniți, datată în 1247). Actualmente, Ordinul este prezent în țara noastră prin 3 organisme: **Ambasada Ordinului de Malta** condusă de Conte Franz Alfred von Hartig, în calitate de Ambasador; **Asociația Națională a Ordinului de Malta** cu 22 de membri, asociație condusă de dl. Francois Catto, președinte, de dl. Serge Gonvers, vicepreședinte, de Conte Tibor Kalnoky, ospitalier, și asistată spiritual de Înaltpreasfințitul Ioan Robu și de capelanii Pr. Peter Szabo și Pr. Gabriel Daniel Popa; **Serviciul de ajutor maltez din România** cu sediul la Cluj, condus de doamna Zsuzsa Barla, secretar general.

Ambasada Ordinului și Asociația Românească au fost înființate în 1933 la București. Asociația Românească are în componență și o parte ortodoxă acreditată de conducerea Ordinului: familiarii ordinului. În anul 1991, Serviciul de Ajutor Maltez în România (SAMR) a fost constituit și înregistrat ca persoană juridică română cu sprijinul Ordinului de Malta și al Serviciului de Ajutor Maltez German, preluând dezideratul major al Ordinului. SAMR este o organizație recunoscută pe plan național și internațional, având centre teritoriale organizate pe teritoriul diecezelor romano-catolice din Alba Iulia, Iași, Oradea, Timișoara, Satu Mare și București, având 22 de filiale. Pe teritoriul Arhiepiscopiei de București, SAMR are filiale la București, Târgoviște și Găești, unde tinerii și persoanele de orice vârstă pot să-și ofere serviciile în câmpul de ajutorare voluntară a celor nevoiași.

De la înființarea sa, Ordinul de Malta s-a dedicat îngrijirii bolnavilor, solidarității și promovării umanității, toate inspirate din angajamentul creștin de a da mărturie despre Evanghelie. Papa Benedict al XVI-lea le-a adresat cavalerilor și damelor de astăzi și de mâine, dar și tuturor voluntarilor, îndemnul de a păstra și de a cultiva aceste caracteristici de a lucra cu ardoare apostolică reînnoită, păstrând totodată o atitudine de armonie profundă cu Magisteriul Bisericii. Munca voastră, a spus Sanctitatea Sa, „nu este o simplă acțiune de binefacere, ci o expresie eficientă și o mărturie vie a iubirii evanghelice”. ■

Pr. Gabriel Daniel POPA

Papa binecuvântează copii din Ordinul de Malta în prezența Marelui Maestru al Ordinului

9 februarie 2013, Bazilica Sfântul Petru - Sfântul Părinte ascultă discursul Marelui Maestru

Papa alături de icoana Sfintei Fecioare Maria de la Filerimos, patroana Ordinului de Malta

„Mergi și fă și tu la fel”

Congregațiile religioase sunt un dar pentru Biserică, dar și pentru societate, și acest lucru devine și mai evident atunci când este vorba de bolnavi”, a afirmat PS Cornel Damian, Episcop Auxiliar de București, în cadrul Sfintei Liturghii solemne, celebrată luni, 11 februarie, în biserica Maica Îndurerată, din București, cu ocazia Zilei Mondiale a Bolnavului.

„Sunt numeroase congregațiile religioase care se dedică activităților sociale, îndeosebi îngrijirii persoanelor singure și bolnave, punând în practică, în viața lor de zi cu zi, îndemnul din parabola samariteanului milostiv, relatată de Evanghelistul Luca (17,19): Mergi și fă și tu la fel!”. Pornind de la parabola samariteanului milostiv, PS Cornel a făcut apoi o sinteză a Mesajului Papei Benedict al XVI-lea pentru Ziua Mondială a Bolnavului.

După predică, PS Cornel Damian și preoții concelebranți au administrat Ungerea Bolnavilor, iar la sfârșitul Sfintei Liturghii, cei prezenți au participat la o agapă frățească. Evenimentul a fost organizat de Asociația Caritas București și Arhiepiscopia Romano-Catolică de București.

Ziua Mondială a Bolnavului, așa cum explică Papa Benedict al XVI-lea în mesajul său, „este pentru bolnavi,

Liturghia solemnă celebrată în biserica Maica Îndurerată, București

pentru lucrătorii sanitari, pentru credincioșii creștini și pentru toate persoanele de bunăvoință, un moment forte de rugăciune, de împărtășire, de oferire a suferinței pentru binele Bisericii și de chemare adresată tuturor să recunoască în persoana fratelui bolnav Chipul Sfânt al lui Cristos care, suferind, murind și înviind a înfăptuit mântuirea omenirii”. Celebrând această Zi, Biserica dorește să le spună celor bolnavi că nu sunt abandonați ori inutili, ci „chipul transparent al lui Cristos”. ■

(arcb.ro; foto: Asociația Caritas București)

Persoanele consacrate, un dar pentru Biserică

Sunt 16 ani de când, la inițiativa Fericitului Papă Ioan Paul al II-lea, Biserica celebrează Ziua Mondială a Vieții Consacrate în Sărbătoarea Prezentării lui Isus la templu. În Arhieceza Romano-Catolică de București, această zi a fost marcată de o întâlnire, la București, a persoanelor consacrate și de celebrarea solemnă a Sfintei Liturghii în Catedrala Sfântul Iosif.

În cadrul întâlnirii, la care au participat reprezentanți ai diferitelor congregații religioase și institute de viață apostolică, Sr. Francisca Băltăceanu și Sr. Monica Broșteanu au explicat lecturile biblice ale liturghiei zilei, iar persoanele consacrate prezente au aprofundat apoi mesajul biblic discutând în grupuri. La discuțiile în grup a participat și PS Cornel Damian, Episcop Auxiliar de București, care le-a adresat persoanelor consacrate câteva cuvinte, transmitând salutul IPS Ioan Robu și mulțumindu-le pentru prezența și opera lor în Arhieceză.

„Persoanele consacrate sunt un dar pentru Biserică” și „o mărturie în fața poporului lui Dumnezeu”, a explicat PS Cornel Damian în omilia din timpul Sfintei Liturghii pe care a prezidat-o. Ziua Mondială a Vieții Consacrate este „pentru persoanele consacrate – preoți, călugări, călugărițe –, o ocazie pentru a reînnoi fidelitatea noastră față de Cristos, față de carisma primită și față de Biserică”, a

Ziua Mondială a Vieții Consacrate în Arhieceza Romano-Catolică de București

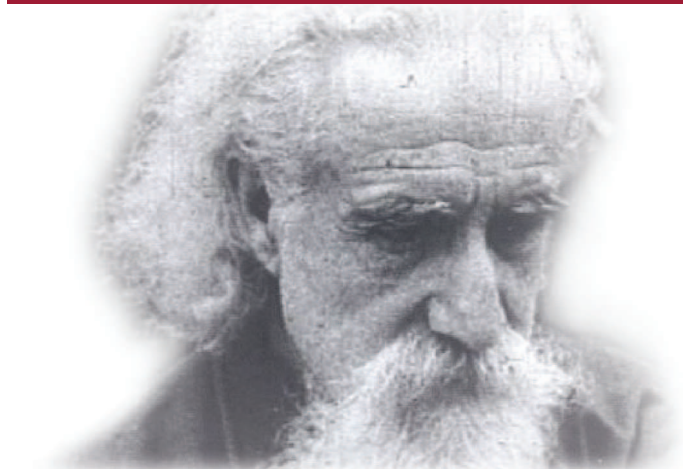
mai spus Episcopul.

PS Cornel le-a mulțumit tuturor persoanelor consacrate care activează pe teritoriul Arhiecezei Romano - Catolice de București pentru prezența lor vie, pentru viața de rugăciune și pentru munca de apostolat, „uneori neștiută de noi, făcută în taină, dar cu dăruire”.

În Arhieceza Romano - Catolică de București, sunt prezente 14 congregații și institute de viață consacrată masculine și 36 feminine, care slujesc în domeniul educațional, sanitar, social, vocațional, catehetic etc. ■

(arcb.ro)

Vladimir Ghika - Martor al credinței (7/14)

Cu acest episod, ajungem la jumătatea drumului nostru prin Anul Credinței. Suntem în compania unui mare mărturisitor al acelei comuniuni care, fiind rodul darului lui Dumnezeu, cere o inimă ca un pământ fertil. Contextul Postului Mare pentru care vă propun acest text mă provoacă, continuând oarecum provocările din episodul trecut, să văd la Monseniorul Ghika o încurajare pentru trăirea postului. Alături de rugăciune și pomană, postul ar trebui să fie o caracteristică a timpului de pregătire pentru marea solemnitate a Învierii Domnului.

Postul, stând chiar în numele timpului de 40 de zile pe care îl străbatem - Postul Mare - este definitiv pentru această perioadă, însă pentru a deveni practică, noi știm că este nevoie de o voință puternică. Voința în sine se poate întări având modele de excepție. Un preot misionar povestea că pentru a se pregăti la misiune (el se gândea să meargă în mijlocul unor popoare sărace unde alimentele lipsesc), își impunea posturi dese tocmai pentru a trăi deja ceea ce experimentau destinatarii viitoarei sale misiuni - foamea. Dincolo de a împărtăși o metodă, avem un mesaj care stă în esența lucrurilor: postul nu este doar o practică privată, ci are și conotația comunitară, catolică și umanitară.

Pentru că a mărturisit credința catolică, Vladimir Ghika și cei din grupul care îl susținuseră pe Mons. Menges au ajuns în închisoarea de la Jilava. Pentru unii, acest loc a fost doar de trecere spre alte locuri concentraționale; pentru Vladimir Ghika, a fost loc de trecere spre Cer. Printre condițiile inumane și dezumanizante din această închisoare era și lipsa unei alimentații minime. Iată cum își amintea Mons. Menges acest aspect din închisoare: „Mâncarea a fost foarte slabă și extrem de puțină. Mons. Ghika nu o mânca niciodată pe toată, ci o dădea la oameni tineri, care se stingeau de foame. Cât timp am fost împreună, m-am ținut de capul lui ca să mănânce... Îmi părea rău când insistam mai mult, dar știam că nu va rezista decât numai cu mâncare”.

Și profesorul Florea Costache, un alt coleg de suferință al lui Vladimir Ghika, amintește o scenă legată de hrană: „Într-o zi, responsabilul și-a însușit porția de pâine a Monseniorului, ceea ce ne-a scandalizat. «Eu i-am dat-o»,

ne-a liniștit Monseniorul. «Organismul lui are mai multă nevoie de hrană ca mine». Apoi ne-a mai spus: «Trăim numai o dată în lume și mulțumește-te să fii om. Fiecare vreme își are durerile ei. Iubirea este adevărata limbă universală. Fiți uniți, dragii mei». La Aiud, mai târziu, am povestit sociologului Traian Herseni acest îndemn al Monseniorului și a fost așa de impresionat, că îi erau ochii scăldați în lacrimi”.

Auzim deseori în timpul Postului Mare cuvintele Scripturii: „Nu numai cu pâine va trăi omul” (*Lc 4,4, Dt 8,3*). Cei aflați în celulele pe unde a trecut Monseniorul Ghika au experimentat asta, parcă pentru a astâmpăra foamea, neostoită de bruma de arpacaș, îl ascultau pe bătrânul preot misionar. „După cină, povestea camerei întregi. Atunci stăteam lângă dânsul, iar altul se așeză cu spatele spre spatele său. În cameră se făcea liniște completă. Vorbea încet, dar așa de clar, încât îl înțelegeau cu toții. Chiar când am fost mutați, după câțva timp, într-o cameră mare de 5 pe 12 m, unde se aflau peste 100 de persoane (altădată până la 250 de inși), vocea lui se auzea până în ultimul colț. După jumătate de oră, observam că obosește și îi făceam semn să isprăvească...”

Acest moment de după așa-zisa cină venea să încheie o zi plină a preotului cu barbă albă din celula lor. Tot în mărturia Mons. Menges citim: „Toți se înghesuiau în jurul lui, ca odinioară în jurul lui Cristos. Primele zile a fost asediat de la ora cinci dimineața, ora deșteptării, până la ora 22 seara, ora culcării. Era aproape imposibil să te apropii de dânsul, să te întreții cu dânsul singur. Numai în timpul meselor putea răsufla. Mi-am dat seama, că mult timp nu va putea rezista în felul acesta și l-am rugat să se odihnească după masă puțin. Vegheam lângă dânsul și nu lăsam pe nimeni să se apropie de dânsul.”

Exemplul pe care ni-l dă Vladimir Ghika în trăirea postului poate fi intuit de fiecare. Mă opresc doar asupra unui aspect pe care îl notam la început: dimensiunea comunitară a postului. Putem să renunțăm la hrană pentru a fi părtași la suferința înfomețailor și pentru a-i ajuta măcar pe unii dintre aceștia, înțelegându-i mai bine. Postul astfel trăit îl întâlnește pe Cristos din cei mici și întărește legăturile de iubire dintre fiii Bisericii. Postul are mai multă valoare dacă este trăit cu iubire și din iubire sau, folosind cuvintele Papei Benedict al XVI-lea din mesajul pentru acest Post Mare, în credință și pentru caritate. Caritatea este definiția vieții Monseniorului Ghika! ■

Postulatura Mons. Vladimir Ghika

În căutarea amprentelor lui Dumnezeu

FIȘA UNUI OM DE CREDINȚĂ

NUME: **ZICHICHI**

PRENUME: **ANTONIO**

OCUPAȚIE: fizician italian, președinte al World Federation of Scientists

PERIOADA VIEȚII: născut în 1929

Credința: cea mai mare cucerire a rațiunii în sfera transcendentă a existenței noastre. Aceasta este convingerea omului de știință Antonio Zichichi, profesor emerit de Fizică superioară la Universitatea din Bologna, președinte al World Federation of Scientists. În termeni la fel de preciși și memorabili, fizicianul italian definește știința, spunând că este „cea mai mare cucerire a rațiunii în sfera immanentă a existenței noastre”.

Studierea fenomenelor naturale, a principiilor și legilor fizice care le guvernează, nu au reprezentat pentru Zichichi un obstacol în trăirea credinței. Dimpotrivă, inspirat de figura lui Galilei, a făcut din studiul științific un act de credință, asumându-și obiectivul științific galilean, exprimat prin cuvintele: „Studiind obiectele comune, voi descoperi amprentele lui Dumnezeu”.

Într-un interviu publicat în nr. 3 al revistei săptămânale italiene *A sua immagine* („După chipul său”), omul de știință italian explică de ce, din punctul lui de vedere, nu există contradicție între știință și credință. Iată cum își argumentează afirmația: „Știința s-a născut dintr-un act de credință în creatorul a toate celor văzute și nevăzute. Știința s-a dezvoltat în mai puțin de patru secole grație culturii catolice care consideră materia vie, căreia noi îi aparținem, ca fiind făcută după Chipul lui Dumnezeu. La prima vedere, poate apărea ca adevărat că știința nu ar avea deloc nevoie de credință. Dar acest lucru se revelează ca fiind fals atunci când se pătrunde în structura logică a acestei mari cuceriri a rațiunii”.

Fizicianul de renume internațional Antonio Zichichi se consideră norocos pentru a fi, în același timp, în posesia a două daruri: cel al credinței și cel al științei, daruri ce coexistă în mod armonios, manifestându-se ca atare în viața lui de fiecare zi. „Activitatea mea de om de știință” – spune Zichichi – „îmi permite să fiu sigur că suntem fiii unei logici și nu ai haosului. Această certitudine face parte constant din viața mea de fiecare zi”.

Însă, mulți alți oameni de știință afirmă că Dumnezeu nu există, spunând că este „rațional” și „științific” să susții acest lucru. Pentru Zichichi, om de știință și de credință ajuns la 82 de ani, răspunsul la această chestiune este limpede și senin: „Dacă ar fi adevărat că susținerea inexistenței lui Dumnezeu are rădăcini raționale și științifice, ar trebui să nu existe niciun om de știință care să aibă credință. În schimb, marile nume ale științei, și numesc doar gigantii precum Galilei, Keplero, Newton, Maxwell, Planck, Einstein au fost cu toții credincioși. Trecând la secolul XX, nu s-a întâmplat niciodată ca vreun om de știință credincios să

devină ateu din cauza descoperirilor sale științifice. În concluzie, nu este nici rațional și nici științific să susții inexistența lui Dumnezeu”.

Continuând pe aceeași linie de gândire, fizicianul și omul de credință Antonio Zichichi susține că ateismul, care nu se alimentează din sfera rațională, este în mod paradoxal un act de credință, de credință „în nimic”. Iată cum susține acest punct de vedere: „Ateismul neagă sfera transcendentă a existenței noastre: totul trebuie să se sfârșească în sfera immanentă, în sfera a ceea ce se simte, se vede, se percepe, fie cu simțurile, fie prin instrumente, precum cele de aici, de la laboratoarele CERN (n.n. Organizația Europeană pentru Cercetări Nucleare, cu sediul în Elveția). Însă, știința nu a descoperit niciodată nimic în măsură să spună „Dumnezeu nu poate să existe”. Negarea sferei transcendente nu-și are, așadar, rădăcinile în știință. De altfel, nu-și află originea nici în logica teoretică riguroasă, adică în matematică, întrucât nimeni nu a ajuns să formuleze teorema care să conducă la negarea lui Dumnezeu. Iată de ce ateismul nu este un produs al rațiunii, ci unul al credinței. Credință în ce anume? În nimic!”.

Întrebat, în încheierea interviului, de ce crede în Dumnezeu, Antonio Zichichi a dat un răspuns coerent cu statutul unui om de știință, care-și bazează convingerile pe experiment, deducție logică și gândire rațională. „Dacă nu ar exista Dumnezeu”, – explică Zichichi – „ar trebui ca totul să se sfârșească în sfera immanentă a existenței noastre. Și dacă ar fi așa, mai devreme sau mai târziu, matematica ar trebui să fie în măsură să descopere teorema care neagă existența lui Dumnezeu, iar știința ar trebui să descopere ceva în măsură să demonstreze că din punct de vedere științific, existența lui Dumnezeu este imposibilă. Însă, până în prezent, acest lucru nu s-a întâmplat. Și atunci, de ce să înjumătățim sfera noastră existențială? Sfera transcendentă a existenței noastre conduce la viața eternă, deoarece transcendentul nu trebuie să se supună legilor la care se supune în schimb sfera immanentă a existenței pământești, ce ne reduce la a fi «nefericiți muritori» în loc de ființe vii, create «după Chipul lui Dumnezeu»”. ■

Anca MĂRTINAȘ GIULIMONDI

Receptarea simbolului credinței

Conciliul de la Efes (431)

În primele secole ale Bisericii, credința trinitară formulată la Niceea (325) și dezvoltată la Constantinopol I (381) a fost atacată de multe erezii deformatoare. Conciliile ecumenice care au avut loc ulterior la Efes (431), Calcedon (451), Constantinopol II (553), Constantinopol III (681) au tratat, în principal, chestiuni de interpretare și de receptare a simbolului de la Niceea, căutând să-l aprofundeze și să-l apere. Practic, după Constantinopol I nu s-a mai formulat un alt simbol al credinței. Conciliul de la Efes, ale cărui lucrări s-au desfășurat într-o singură zi, pe 22 iunie 431, a hotărât, prin voința comună a celor 197 de episcopi prezenți, la care ceva mai târziu s-au adăugat și alții: „Conciliul de la Niceea a prezentat această credință: Credem ...(și urmează textul simbolului niceean). Prin urmare, e bine ca toți să adere la această sfântă credință, pioasă și potrivită întregului pământ locuit. Dar, fiindcă unii (s.n.), prefăcându-se că o mărturisesc și că aderă la ea, interpretează rău sensul adevărat (s.n.), după felul lor de a vedea, și schimbă adevărul, arătând astfel că sunt fii ai erorii și ai pierzaniei, a fost absolut necesar să se adauge mărturiile sfinților părinți drept credincioși pentru a arăta în ce fel au înțeles și au predicat ei cu îndrăzneală această credință, ca să fie clar și faptul că toți cei ce au o credință dreaptă și nepătată o înțeleg, o interpretează și o predică în felul acesta. (...urmează câteva texte ale sfinților părinți). După ce au fost citite aceste documente, sfântul sinod stabilește că *nimeni nu poate să propună, să redacteze sau să formuleze o credință diferită de cea definită la Niceea* (s.n.) de sfinții părinți asistați de Duhul sfânt” (COC, p. 64-65).

În anii premergători convocării conciliului de la Efes, cele mai periculoase interpretări greșite ale crezului de la Niceea erau susținute de Nestoriu, patriarh de Constantinopol (428-431), potrivit căruia, în persoana lui Isus Cristos, natura umană și natura divină nu erau unite ipostatic, ci conjunctiv. Cu alte cuvinte, în persoana lui Isus Cristos, cele două naturi sunt separate și între ele nu există nici un fel de comunicare. Nestoriu nu reușea să facă o distincție clară între două cuvinte fundamentale din simbolul de la Niceea, cu referire la Isus Cristos, și anume persoană (ipostază) și natură (substanță, ființă).

Nu știm exact cât de „nestorian” era Nestoriu, pentru că îndată după conciliul de la Efes și exilarea lui la o mănăstire lângă Antiohia Siriei, unii l-au considerat martir și sfânt, alții, modelul exemplar al tuturor ereziarhilor (Bernard Sesboue / Joseph Wolinski, *Le Dieu du salut*, tome I, pp. 390-391). Câteva lucruri le putem spune cu o anumită certitudine.

Mai întâi, simbolul de la Niceea se preta la răstălmăciri, fiindcă era formulat cu ajutorul unor noțiuni de origine filosofică: substanță sau natură, ori ființă, persoană sau

Sfântul Ciril din Alexandria

ipostază, relație etc. Sensurile originare ale acestor noțiuni au fost modificate de părinții conciliari, dar ele nu au ajuns așa cum au fost formulate și înțelese la toți păstorii Bisericii și, implicit, la poporul credincios. În treacăt fie spus, probleme de comunicare au fost mereu – distorsionare voită, preluări greșite sau parțiale, manipulare, propagandă etc. – dar mai ales în vremurile acelea în care problemele cu care se confrunta Imperiul Roman în decădere afectau și viața Bisericii. Totuși, să nu credem că, prin formularea simbolului de la Niceea, Biserica ar fi renunțat la înțelepciunea lui Dumnezeu și la limbajul Sfintei Scripturi și ar fi subordonat credința unei înțelepciuni omenești. Faptul că Biserica a dat un sens nou, cu totul deosebit, acestor termeni comprehensibili cu ajutorul rațiunii naturale, făcându-i să semnifice un mister inefabil, ce depășește infinit tot ce putem concepe cu mintea omenească a avut consecințe foarte importante în răspândirea universală a credinței (Cf. CBC, nr. 251).

Apoi, problema adevărată care rezumă întreg evenimentul de la Efes este interpretarea textului din *In 1, 14*: „Și Cuvântul s-a făcut trup”. Conciliul nu a formulat un simbol nou, ci a canonizat câteva expresii cheie, cum ar fi „unirea potrivit ipostazei” sau „unirea ipostatică” și comunicarea între caracteristicile specifice ale unor realități diferite (idiomuri), ilustrată prin titlul de Maică a lui Dumnezeu (*Theotokos*) acordat Sfintei Fecioare Maria.

În fine, din punct de vedere organizatoric, conciliul s-a desfășurat într-un mod paradoxal. Inițiativa convocării acestui conciliu a avut-o Nestoriu, care a fost condamnat și depus din slujirea lui de patriarh al Constantinopolului ►

► tocmai de conciliul voit de dânsul. Lucrările conciliare au început în 22 iunie 431 și au fost conduse de Ciril din Alexandria; ele au început, deși nu sosiseră nici delegații Papei Celestin I, de la Roma, nici episcopii orientali conduși de Ioan de Antiohia. Când au ajuns episcopii orientali, au refuzat comuniunea cu Ciril și au organizat un alt conciliu în cadrul căruia l-au excomunicat pe Ciril. În 17 iulie 431, conciliul condus de Ciril l-a excomunicat pe Ioan de Antiohia și pe episcopii uniți cu el. Când au sosit delegații romani, s-au unit cu Ciril și au confirmat condamnarea lui Nestoriu. Ambele concilii au trimis delegați la împărat, dar împăratul nu a fost de acord cu nici una din părți și i-a trimis acasă pe episcopi. Papa Sixt al III-lea a aprobat în 432 tot ceea ce a stabilit conciliul condus de Ciril. În 23 aprilie 433, Ciril și Ioan s-au împăcat, iar profesiunea de credință a lui Ioan acceptată de Ciril a devenit actul doctrinal de unire, care spune:

„Vom prezenta pe scurt ceea ce gândim și afirmăm despre Fecioara mamă a lui Dumnezeu și despre întruparea unicului născut Fiul al lui Dumnezeu nu pentru a adăuga ceva, ci pentru a confirma învățătura pe care încă de la început am învățat-o din sfintele scripturi și de la sfinții părinți, neadăugând absolut nimic credinței prezentată de părinți la Niceea. După cum am spus deja, ea este suficientă pentru cunoașterea credinței și respingerea oricărei erezii. Și vorbim nu cu prezumția de a înțelege ceea ce este inaccesibil, ci recunoscând slăbiciunea noastră și opunându-ne acelor care ni se opun când vorbim despre adevărurile care sunt deasupra omului. Mărturisim, așadar, că domnul nostru Isus Cristos e Fiul unicul născut al lui Dumnezeu, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, (compus din) suflet rațional și trup, născut din Tatăl înaintea veacurilor potrivit divinității, născut, pentru noi și pentru a noastră mântuire, la sfârșitul timpurilor din fecioara Maria potrivit umanității, consubstanțial cu Tatăl potrivit divinității, și consubstanțial cu noi potrivit umanității. Cele două naturi s-au unit cu adevărat și de aceea mărturisim un singur Cristos, un singur Fiul, un singur Domn. Potrivit acestui concept de unire neamestecată, mărturisim că Fecioara sfântă e Maica lui Dumnezeu, deoarece în ea Cuvântul lui Dumnezeu s-a întrupat și s-a făcut om, și s-a unit încă de la zămislire cu templul luat din ea. Cât privește afirmațiile evanghelice și apostolice care vorbesc despre Domnul, știm că teologii le-au considerat pe unele comune unei unice persoane, pe altele le-au deosebit ca făcând referire la cele două naturi: cele vrednice de Dumnezeu la divinitatea lui Cristos, cele mai umile la umanitatea sa” (COC, pp. 69-70).

Adevărurile dogmatice din actul de unire și din scrisoarea *Laetentur caeli* (*Se bucură cerurile*), în care Ciril laudă credința lui Ioan, au intrat în definiția cristologică de la Calcedon (Cf. COC, pp. 37-38). Așadar, conciliul condus de Ciril a rămas în istorie ca fiind conciliul al III-lea ecumenic. Acest conciliu a lăsat deschisă problema cristologică, dar a trasat reperele după care s-au orientat părinții de la Calcedon.

Revenirea la aceste chestiuni dogmatice și istorice este importantă pentru noi, astăzi, fiindcă ne ajută să înțelegem

Sfânta Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu

ceva mai bine cine e Isus Cristos și care a fost rolul Sfintei Fecioare Maria în lucrarea mântuirii noastre. Într-adevăr, Conciliul de la Efes spune că în Isus Cristos nu s-a unit persoana umană cu Persoana divină a Fiului lui Dumnezeu, ci natura umană cu natura divină. Isus Cristos este o singură Persoană, cu două naturi. Între ele există comunicare, ca atunci când cineva răcește, iar răceala îi afectează nu doar trupul (febră) ci și sufletul (tulburare), mintea (încetinirea proceselor intelectuale). Conciliul a afirmat: „Cuvântul, unindu-și în Persoana sa un trup animat de un suflet rațional, s-a făcut om”. De aceea, Maria este Născătoare de Dumnezeu prin zămisirea omenească a Fiului lui Dumnezeu în sânul său: „Născătoare de Dumnezeu, nu pentru că natura Cuvântului sau dumnezeirea lui și-ar fi avut originea din ea, ci pentru că din ea s-a născut trupul preasfânt, înzestrat cu suflet rațional, cu care s-a unit în mod substanțial Cuvântul lui Dumnezeu, despre care se spune, de aceea, că s-a născut după trup” (CBC, nr. 466).

În contextul actual al Postului Mare, putem să cântăm în spiritul credinței părinților conciliari de la Efes:

*Ave verum corpus, natum de Maria Virgine,
Vere Passum immolatum, in Cruce pro homine,
Cuius latum perforatum, unda fluxit (et) sanguine,
Esto nobis praegustatum in mortis examine.*

Bucură-te, trup adevărat, născut din Fecioara Maria,
Care ai fost jertfit ca Jertfă, pe Cruce pentru om,
Din a cărui coastă străpunsă a curs apă și sânge,
Fii pentru noi o pregustare în ceasul morții. ■

Pr. Prof. Dr. Wilhelm DANCĂ

„Credința trăiește prin fapte”

- mărturie -

Anul trecut, pe la mijlocul lui octombrie, mergând ca de obicei împreună cu copiii la Slujba de duminică, fetița noastră de nouă ani a exclamat: „Mamă, părintele a pus la altar o icoană nouă pe care scrie: „*Trăiește – Credința trăiește prin fapte*”. De fapt, nu era o icoană, ci un banner. Apoi, din predica părintelui paroh am aflat că vorbele aparțineau Papei Benedict și erau luate din *Porta fidei*, scrisoarea prin care se anunța *Anul credinței* la toată Biserica. Spontana observație a fetiței, dar și cuvintele Papei ne-au pus pe gânduri. Cum trăiește credința prin fapte? Oare cum să explicăm asta copiilor?

Sunt întrebări la care nu aveam neapărat un răspuns. Sau cel puțin nu unul ce se poate spune prin cuvinte. Anul acesta, la începutul lui februarie, am descoperit că mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare reia aceeași temă, aprofundând strânsa legătură dintre credință și fapte, în chip special dintre credință și iubire.

Mesajul ne-a dus cu gândul la începuturile drumului nostru de viață în doi, la cum a răsărit drumul nostru de iubire. Putem spune că biserica a fost locul nostru de întâlnire. Fiind catolici practicanți, mergeam în fiecare duminică la Liturghie și încercam să luăm parte cât mai des la Sfintele Sacramente. Când ne-am căsătorit, am hotărât ca Dumnezeu să fie prezent în tot ceea ce facem.

Ca tineri soți, am fost plecați o perioadă din țară. Chiar dacă nu înțelegeam bine limba în care se celebra Sfânta Liturghie, mergeam duminică de duminică la Slujbă. Cu toate acestea, aveam un gol sufletească, nereușind să ne spovedim mai bine de un an de zile. A fost greu, ne lipsea ceva. Era tocmai liniștea și pacea sufletească pe care le trăiam atunci când ne apropiam de Sfânta Euharistie.

Din acea perioadă, purtăm fiecare în suflet un anume sentiment de vină. Aveam obiceiul ca în Vinerea Mare, la Liturghia Patimii lui Isus, în semn de adorație, de umilință și de pocăință, să sărutăm crucea Mântuitorului. N-am făcut-o în acel an. Ne-am conformat practicii locului de a ne pleca doar creștetul în fața crucii. Am fi strâns-o cu toată dragostea la piept, am fi plâns pe ea, ca acasă. Desigur, ne era dor de casă, ne era dor de a trăi credința așa cum am primit-o de la părinții noștri. De atunci, în fiecare an (au trecut deja opt ani) de Vinerea Mare, ne amintim acel moment de reținere. Poate a fost un act de lașitate sau de rușine față de ceea ce ar fi putut spune alții. Dar parcă de atunci avem mai mult curaj în a ne profesa credința în mici gesturi, în fapte, în cuvinte.

Cei doi copii au venit repede. Ni s-a umplut casa de bucurie, dar și de griji. Împreună ne-am dat seama că primii în măsură să le ofere cel mai bun exemplu de viață creștină suntem noi.

Primul pas în această direcție a fost rugăciunea în comun. Ceea ce pentru noi, părinții, era deja o practică

din tinerețe, încetul cu încetul, cu răbdare și statornicie, a devenit și o practică a copiilor. Ușor nu a fost; de mici nu prea aveau răbdare. Spuneam rugăciuni scurte. Însă odată cu trecerea anilor, timpul acordat rugăciunii de seară s-a mărit. Am început să-i încurajăm ca fiecare să spună o intenție. O idee excelentă. Ne uimim adesea de intențiile pline de înțelepciune ale copiilor. Câtă fantezie au! Dorința care s-a conturat și s-a consolidat în toți acești ani este de a ne purta în rugăciune unul pe altul. De a fi un singur trup la rugăciune. Uneori se întâmplă ca unul dintre noi să fie plecat – mai ales soțul – atunci copiii spun: „Mama, hai să-l sunăm pe tata ca să ne rugăm împreună”. Rugăciunea a consolidat legătura și în familia lărgită. Vedem asta când ne aflăm în vacanță, la bunici. La ceasul serii, rugăciunea este obligatorie pentru toți; chiar și bunicii trebuie să se oprească și să asculte de nepoți la rugăciune.

Aș aminti că drumul nostru a avut șansa să treacă pe la Mănăstirea Carmelitană de la Cioflăceni. Aici, am luat parte de mai multe ori la zile de reculegere împreună cu comunitatea parohiei „Sfinții Petru și Paul” – Băneasa. Aici ne-am alimentat sufletele cu „vitamine de viață evanghelică” și am deprins din experiența părinților cu copii mai mari. Tot aici am luat hotărârea de a merge la biserică în fiecare primă vineri din lună ca să ne consfințim ca familie Preasfintei Inimi a lui Isus, să participăm la catehezele cu adulții. În felul acesta, spovada și împărtășania au devenit o practică regulată. Cât de greu ne-a fost la început! A trebuit să alegem între începutul de week-end, shopping și „biserică”. Am perseverat și am reușit. Acum chiar i-am întins părintelui nostru o mână în a chema și alte familii la Sfânta Liturghie de Vinerea I și la cateheză. Nu-i ușor să chemi, dar noi nu ne dăm bătăuți.

Copiii așteaptă cu nerăbdare joaca cu alți copii, de după Liturghie, iar băiețelul nostru vrea să-l deseneze pe Isus. E tocmai ceea ce ne dorim nespun; anume ca în inima copiilor să se impregneze tot mai clar chipul lui Isus. Numai așa credința devine faptă... ■

Claudia și Valerian Augustin IȘTOC

Marthe Robin – puterea celor slabi

- Bernard Peyroux, *Să o descoperim pe Marthe Robin*
- Editura ARCB 2012, 64 pagini
- Traducere de Ion Florin Dumitrescu

Să-ți vezi viitorul retezat de boală la nici 20 de ani și totuși să pornești decis pe calea sfințeniei; să nu poți absolvi patru clase și totuși să fii căutat de sute de mii de persoane pentru un sfat ori un cuvânt de mângâiere, să fii prizonier în camera de boală timp de cincizeci și unu de ani și totuși să devii cofondator de așezăminte și congregații religioase răspândite apoi pe tot globul – iată numai câteva dintre paradoxurile care au caracterizat viața unei „simple țărănci” dintr-un sat francez: Marthe Robin, născută la 13 martie 1902 și trecută la cele veșnice la 6 februarie 1981. Ca să înțelegem mai bine cine a fost Marthe Robin și influența ei în epocă, ajunge, poate, un singur detaliu: la înmormântarea ei au participat 4 episcopi și peste 200 de preoți...

Contemporană cu mulți dintre noi, Marthe Robin este totuși relativ puțin cunoscută publicului român, poate tocmai pentru că a trăit în perioada în care cortina de fier nu lăsa prea multe informații să ajungă până aici. Iată de ce traducerea cărții *Să o descoperim pe Marthe Robin*, de către părintele Bernard Peyroux, este un dar binevenit, mai ales în contextul socio-economic de azi, când mulți se simt descurajați ori derutați de constrângerile materiale, profesionale și umane cu care se confruntă.

Ca postulator al cauzei de beatificare, părintele Peyroux este în măsură să ofere informații de primă mână cu privire la viața și spiritualitatea celei pe care nu puțini o numesc „Sfânta” Marthe Robin. Cum însă Biserica încă nu s-a pronunțat asupra manifestărilor mistice din viața Marthei, nici autorul nu intră în acest subiect, fidel, de altfel, dorinței exprimate de Marthe însăși, care spunea că nu trebuie să ne concentrăm asupra aspectelor extraordinare, ci să căutăm să urmăm cu fidelitate chemarea lui Cristos în viața de zi cu zi. „Bucuria – scrie Marthe – este deja aurora recoltei pe care o vor strânge toate inimile fidele lui Dumnezeu. Ea este adesea rodul unei îndelungi răbdări, raza divină pe care Dumnezeu o proiectează într-un suflet care Îi aparține, care nu-I refuză nimic și care știe să-I fie prieten”. Citatul rezumă în mod simbolic întreaga misiune a Marthei Robin: participarea la suferința lui Cristos prin acceptarea și oferirea suferinței proprii, abandonarea în mâinile

Domnului, colaborarea bucură la planul Său spre binele semenilor.

„Cât de bună, de rodnică este tăcerea împreună cu Dumnezeu”, mai scrie Marthe în altă parte (n.n. și cât de bine știa ea ce înseamnă aceasta!). Și tot ea: „Pacea

„Pacea durabilă și profundă se naște în rugăciune și, mai adesea, în suferință; e ca un pârau care curge, calm și liniștit, între două maluri înflorite. E bună pacea, de o mie de ori mai bună decât succesul.”

- Marthe Robin -

durabilă și profundă se naște în rugăciune și, mai adesea, în suferință; e ca un pârau care curge, calm și liniștit, între două maluri înflorite. E bună pacea, de o

mie de ori mai bună decât succesul.” Cu toate acestea, un anumit succes nu a ocolit-o pe Marthe: așa cum spuneam la început, ea a oferit îndrumare spirituală unui foarte mare număr de persoane din toate categoriile sociale, atât prin întâlniri directe, cât și printr-o bogată corespondență. Tot ei i se datorează și nașterea multor comunități religioase, unele prezente și la noi: Căminele de Iubire, comunitatea Arca, comunitatea Emanuel, comunitatea Fericirilor, comunitatea Sfântului Ioan etc.

Dar pentru a putea cuprinde mai exact rolul și importanța Marthei, trebuie citită biografia alcătuită de părintele Bernard Peyroux și în special ultimul capitol, intitulat simbolic *Viața Marthei după moartea sa*. Bine documentată și însoțită de superbe fotografii color, cartea este oricând un cadou potrivit pentru ochi și pentru suflet. ■

Liana GEHL

Cuvântul Domnului

- comentariu la lecturile duminicale -

Duminica a IV-a din Postul Mare (Anul C)

Un ecou deosebit trezește mesajul textelor acestei a patra duminici a Postului Mare în aceia dintre noi care au făcut experiența pribegiei, care, pentru o mai lungă sau mai scurtă perioadă de timp, au fost lipsiți de un adăpost, de cele necesare unei existențe demne și care dobândesc, într-o zi, un loc pe care să-l poată numi *acasă*.

Prima lectură a acestei duminici ne relatează că, pentru poporul evreu care a trăit experiența sclaviei vreme de mai multe zeci de ani și care vreme de alți 40 de ani a pribegit prin pustiu, a sosit o zi în care Dumnezeu l-a făcut să intre în *pământul făgăduit* care de aici înainte va fi *casa lui*, zicându-i: *Astăzi am ridicat deasupra voastră ocara Egiptului, cu alte cuvinte, de azi înainte sunteți liberi și independenți în propria voastră casă*. Acest moment a fost unul de mare bucurie pentru fiii lui Israel, bucurie trăită în cadrul unei sărbători pascale. Bucatele acelei sărbători n-au fost ieșite din comun. Nu au mâncat altceva decât *azime* pregătite *din roadele pământului și grăunțe prăjite*. E lesne de înțeles că esențialul bucuriei se afla în altă parte.

Și fragmentul evanghelic ne relatează o *întoarcere acasă* a unui fiu care și-a părăsit casa părintească, nu înainte de a-și fi obținut cu o oarecare obrăznicie *partea de avere*, și a plecat departe, spre a duce o viață după bunul său plac, o viață de desfrâu. Atâta doar că nu după mult timp, și-a pierdut averea și a început să ducă lipsă, și-a pierdut libertatea atunci când s-a văzut nevoit să se angajeze slugă pentru a nu muri de foame, s-a văzut nevoit apoi să renunțe la propria religie atunci când s-a angajat să păzească porcii (religia lui interzicându-i orice contact cu acest animal), și-a pierdut anturajul căruia nu i-a mai pasat de singurătatea și de nevoile lui. Abia după ce *și-a venit în fire* a înțeles că doar în casa tatălui se poate trăi cu adevărat și din plin. Surprinzător este faptul că, atunci când tânărul face drumul întoarcerii, hotărât fiind să-și mărturisească păcatul și să accepte orice

condiție i s-ar oferi, chiar cea de servitor, tatăl, nu numai că *îl prinde în brațe și îl sărută de nenumărate ori*, ci îl și repune în demnitatea de fiu (îmbrăcându-l în haine alese și punându-i un inel în deget) și organizează pentru el o mare sărbătoare, întrucât, spune el, *acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și s-a aflat*. Nu mai puțin surprinzătoare este atitudinea fratelui mai mare al tânărului nostru. El, care rămăsese acasă în atitudine de *fiu supus și respectuos față de voința tatălui*, la sfârșitul parabolei, se găsește în afara locului unde are loc sărbătoarea reîntoarcerii *fiului rătăcit*. În fond, el nu accepta să ia parte la bucuria *revenirii la viață* și a *reintegrării* unuia care *a risipit averea cu desfrânte*. Mai mult, intransigența lui merge până acolo încât, la insistențele tatălui care îi arată că esențialul consta în faptul că *l-a redobândit viu*, fiul mai mare refuză să-și mai numească tatăl, ca *tată*, iar fratele ca *frate*. În acest sens, el își motivează comportamentul pe considerentele prescrierilor religioase, dar pierde din vedere esențialul: *Tatăl își iubește toți fiii, chiar și pe cei care se rătăcesc într-o zi, dar mai apoi fac drumul întoarcerii (al convertirii)*. Or, atât primele două versete ale textului evanghelic, cât și lectura a doua a acestei duminici ne arată că Cel care realizează adevărata împăcare a omului cu Dumnezeu este Cristos. Și, pentru a explica în ce constă această împăcare, sfântul Paul vorbește despre o adevărată renaștere. El spune: *Dacă cineva este în Cristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut: iată, toate s-au făcut noi*.

Așadar, e cât se poate de binevenit îndemnul de la sfârșitul lecturii a doua: *Vă rugăm fierbinte în numele lui Cristos: lăsați-vă împăcați cu Dumnezeu... ca să dobândiți, întru El, dreptatea lui Dumnezeu și să fiți primiți în casa Lui*. ■

Pr. Tarciziu ȘERBAN

Sfântul Ioan al lui Dumnezeu

(1495-1550)

- comemorat la 8 martie -

Se numea Ioan Ciudad; s-a născut la Montemor-o-Novo, în Portugalia, la 8 martie 1495. La vârsta de 8 ani, din motive necunoscute, fuge de acasă, trece în Spania și se oprește la Oropesa, în Noua Castilie. Locuitorii de aici, nereușind să afle nimic despre el, nici măcar numele de familie, l-au numit *Ioan al lui Dumnezeu*; și cu acest nume a rămas. Până la vârsta de 27 de ani, a lucrat ca păstor și agricultor; apoi s-a înrolat printre soldații mercenari. În celebra bătălie de la Pavia, dintre Carol al V-lea și Francisc I, se afla în rândul armatelor victorioase, adică de partea lui Carol al V-lea. Mai târziu, în 1529, a participat la apărarea și despresurarea Vienei asediate de Sultanul turc Soliman I.

Viața nouă

Renunțând la aventura militară, a călătorit aproape prin toată Spania; a făcut un pelerinaj la Compostela și apoi s-a îndreptat spre Sevilla, unde, pentru aproximativ un an, a fost păstor. De aici a plecat spre Africa, unde a lucrat ca salahor.

După câțva timp, trece în Gibraltar, unde lucrează ca vânzător ambulant, comercializând tot felul de mărunțișuri. Nemulțumit de această activitate, se stabilește la Granada, unde deschide o mică librărie.

Aici, la 20 ianuarie 1539, după ce a ascultat o predică a Fericitului Ioan de Avila, s-a hotărât să înceapă o viață nouă. Fervoarea sa de neofit a impresionat negativ populația orașului, care l-a considerat nebun și l-a închis la balamuc. Aici, Ioan și-a dat seama de ignoranța gravă și de vinovăția celor care considerau că pot vindeca bolile mintale cu metode folosite de călăi și schingiuitori.

Începutul operei sale

Când a putut să scape din acel infern, a început să se îngrijească de cei bolnavi. Mai întâi, i-a adunat într-un hol al unui palat seniorial, apoi, într-o casă mai confortabilă și, în sfârșit, într-un autentic complex spitalicesc.

Episcopul locului i-a sugerat să îmbrace o anumită haină care, deși nu era în uz între călugări, l-ar fi făcut cunoscut ca o persoană consacrată lui Dumnezeu. Ioan a acceptat; în felul acesta, lucrarea sa apărea ca o operă a Bisericii, dându-i, printre altele, un mai mare credit în obținerea fondurilor. Episcopul a voit să oficializeze numele pe care deja lumea i-l dădea: *Ioan al lui Dumnezeu*.

Fatebenefratelli

Când Ioan cerea pomană, spunea: „Faceți bine (*fatebene*), fraților, pentru voi înșivă!”, pentru a aminti că cine dă unui sărac dă cu împrumut lui Dumnezeu. De aici, și numele de

fatebenefratelli dat fiilor săi spirituali. El nu se gândea să fondeze un ordin sau o congregație călugărească: colaboratorii săi erau laici care voiau să slujească celor bolnavi. Ioan i-a numit simplu „frații ospitalieri”.

Când a murit, nu a lăsat nicio regulă scrisă, ci doar câteva scrisori. Înmulțirea fundațiilor a determinat Sfântul Scaun să le asigure o regulă și un statut juridic. Astfel apare Ordinul Mizericordienilor.

Intuițiile lui Ioan

Contrar obiceiurilor timpului, Ioan și-a organizat spitalele pe secții și fiecărui bolnav i-a dat un pat curat. Grijă pentru viața sufletească a bolnavilor era primul pas spre asigurarea bunei reușite a tratamentului bolilor trupului. Pornind de la Evanghelie, care în fiecare bolnav vede chipul suferind al lui Cristos, el a voit să stabilească cu fiecare bolnav un raport uman de încredere reciprocă.

Și mai revoluționară a fost lucrarea sa cu bolnavii mintali. Pe atunci, aceștia erau considerați posedați de diavol și erau puși în lanțuri și pedepsiți. Ioan a decis ca în spitalele sale, astfel de oameni să fie tratați ca persoane bolnave psihic și, deci, având nevoie mai mult decât alții de afecțiunea umană: trebuia să fie iubiți și niciodată loviți sau puși în lanțuri.

Despre el s-a scris pe drept că „în asistența spitalicească merită un loc care nu poate fi șters peste veacuri”.

Ioan a murit la 55 de ani, în 1550, chiar la aniversarea zilei de naștere, pe 8 martie. A fost declarat sfânt în 1690. Leon al XIII-lea l-a numit patron al spitalelor și al tuturor celor care lucrează la refacerea sănătății bolnavilor. ■

Adaptare după *Viețile Sfinților*
Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice București

Faptele de **MILOSTENIE** sunt gesturi de **IUBIRE**

Copile drag, ca să faci binele, trebuie să ai o inimă bună!

Tu ai o inimă bună dacă te gândești la trebuințele celorlalți și faci ceva pentru ei, atât cât îți stă în putință!

Faptele tale bune, care sunt ca niște flori ce-ți împodobesc inima și-o fac mai frumoasă, se numesc **fapte de milostenie**. Unele ajută mai mult sufletul și se numesc **fapte de milostenie sufletească** (a sfătui pe cei ce sunt în îndoială; a învăța pe cei neștiutori; a dojeni pe cei păcătoși; a mângâia pe cei mâhniți; a ierta celor ce ne-au supărat; a suferi cu răbdare nedreptatea; a ne ruga lui Dumnezeu pentru cei vii și pentru cei morți).

Altele sunt gesturi de bunătate care se adresează mai ales trupului; acestea sunt **faptele de milostenie trupească**.

Despre ele vorbim acum:

A DA DE MÂNCARE CELOR FLĂMÂNZI

Tu ți-ai propus ceva pentru Postul Mare?
Pentru că ești un copil bun, nu vei risipi,
ci vei dărui;
știi că în lume sunt atâția oameni care
suferă de foame.
Isus va fi mulțumit!
Privește în imagine cu câtă dragoste poți
oferi ceva de mâncare!

A DA DE BĂUT CELOR ÎNSETAȚI

Tu, în acest Post, cui îi vei potoli setea?
Pentru că ești un copil bun, nu te vei
gândi doar la setea ta,
ci vei da de băut și celui de lângă tine, care
suferă.
Astfel, îl vei face fericit pe Isus!
Vezi cu câtă generozitate se poate oferi
ceva!?

A ÎMBRĂCA PE CEI GOI

Tu cui vei da din hăinuțele tale?
În lume, sunt copii care nu au nimic;
ajută-i să poată zâmbi!
Isus te va binecuvânta!
Observă cu câtă iubire poate fi „încălzit”
un sărman!

A ADĂPOSTI PE CEI FĂRĂ LOCUINȚĂ

Tu pe cine vei primi în casa ta?
De ce să nu fii fericit să primești în casa
ta pe cineva care are nevoie de prietenia
ta? Gândește-te la Maria și la Iosif, când,
la Betleem, căutau un loc în care să se
adăpostească!
Isus însuși va fi prezent în casa ta!
Privește cu câtă bunătate poate fi primit
cineva în casă!

A VIZITA PE CEI BOLNAVI

În acest Post, tu vei vizita pe cineva?
Știi cât ești de bucuros când te joci, nu-i
așa?
Dar există și bucuria de a dărui „bucurie”.
De ce să nu oferi această „bucurie”,
vizitând o persoană bolnavă sau pe cineva
în vârstă?
Isus își va aminti de tine!
Nu ezita niciodată să ajuți o persoană
aflată în suferință!

A VIZITA PE CEI ÎNCHIȘI

Tu ți-ai propus ca în acest Post să ajuți pe
cineva?
Există copii „închiși” în singurătate și
abandonare, dornici să fie mângâiați,
pentru că nimeni nu-i iubește.
Vizitează-i în „închisoarea” singurătății
lor și oferă-le prietenia ta!
Isus te va însoți!
Poți vizita pe cei „închiși” cu multă
bucurie și iubire!

A ÎNGROPA PE CEI MORȚI

Te-ai gândit ca în acest Post să te rogi
pentru cei răposați?
Rugăciunea noastră este ajutorul cel mai
prețios pe care îl putem oferi celor dragi
nouă, care s-au întors în Casa Tatălui.
Isus se va bucura!
Poți să duci flori la mormintele celor
dragi și să te rogi cu seninătate pentru
toți răposații!

Copile drag, încearcă să ții minte aceste lucruri și să le trăiești toată viața ta. Faptele de milostenie sunt gesturi de iubire față de aproapele; sunt gesturi care fac ca noi înșine să fim iubiți de Dumnezeu.

Cristina ȘOICAN

Tinerii, pe drumul credinței, cu bucurie și entuziasm

Sâmbătă, 9 februarie 2013, înainte de intrarea în Postul Mare, la Teatrul Evreiesc de Stat din București, a avut loc Festivalul Credinței, organizat de Centrul Diecezan pentru Pastorația Tineretului.

„Să redescoperim bucuria și entuziasmul întâlnirii cu Cristos pe drumul credinței!” a fost gândul ce i-a călăuzit pe tinerii parohiilor din București la acest festival din Anul Credinței. Toți, prin cântece, prin scenete artistice,

Jean Pierre, Mița și Cecil

prin dansuri, au încercat să arate încă o dată cum poate fi trăită credința cu bucurie, cu entuziasm și cu spontaneitate. În compania unor gazde venite din altă epocă, Jean Pierre, Mița și Cecil, grupurile de tineri au fost invitate pe scenă

într-o manieră cu totul originală, pentru a prezenta „altfel” bucuria și profunzimea credinței.

Festivalul a anunțat intrarea în Postul Mare, care „trebuie să fie pentru Biserică un drum de purificare spirituală”, așa cum spunea Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea. Această perioadă ne redeschide drumul către calea rugăciunii și spre meditarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Înainte de încheierea festivalului, Pr. Daniel Bulai, responsabil cu pastorația tinerilor din Arhiepiscopia noastră, a făcut cunoscut tuturor celor prezenți că în Postul Mare vom avea ocazia să ne reîntâlnim cu toții la o „Zi de reculegere” pentru adolescenți și tineri, pe 2 martie, la Mănăstirea Sfânta Agnes din Popești Leordeni, și la o „Veghe nocturnă”, pe 16 martie, la Catedrala Sfântul Iosif din București, pentru a da încă o mărturie despre credința noastră.

Toți cei prezenți, atât tinerii cât și invitații, au avut ocazia să experimenteze bucuria fiecăruia dintre cele douăsprezece grupuri parohiale de tineri care au urcat pe scenă și, de asemenea, să împărtășească propria bucurie. Festivalul s-a încheiat cu urarea: „Drum bun în Postul Mare!” ■

Daniel PUȘCAȘU

Gândul meu pentru TINERI

Dragă prietene, căutător de Dumnezeu,

Mereu admir cu plăcere frumusețea din sufletul creștinului care știe să iubească cu adevărat și mărturia lăsată de acesta prin modestia lui... La fel de des mă opresc și meditez: de unde are atâta forță în tot ce face?! De unde izvorăște atâta seninătate pe fața lui?! De unde își găsește atâta înțelepciune în cuvintele lui?! Lângă noi sunt mulți creștini autentici! Cu ajutorul lor mi-am clădit și eu viața pe „un crez” și acum vă destăinui ceva din el:

Cred în iubire.

Cred că numele cel mai frumos și mai înălțător dat lui Dumnezeu este Iubire. Cred că iubirea nu poate exista fără comuniune, fără dialog, fără a te deschide altuia. Cred că iubirea trece prin cruce.

Nu cred în ură.

Nu cred că ura poate construi o civilizație nouă. Nu cred că ura rezolvă „conflictul” din viața unei familii. Nu cred că ura liniștește un suflet zbuciumat.

Cred în dreptate.

Cred că Dumnezeu vrea ca în lume să fie instaurată dreptatea. Cred că cine este „drept” în purtarea sa poate semăna dreptatea lângă el. Cred că Dumnezeu va judeca lumea cu „Dreptatea Sa Divină”.

Nu cred în egoism.

Nu cred că Dumnezeu a sădit egoismul în inima omului. Nu cred că egoismul poate spori iubirea între „frați”. Nu cred că egoismul este drumul care urcă spre sfințenie.

Pr. Daniel BULAI

■ VEGHE ȘI ADORAȚIE NOCTURNĂ ÎN FAȚA PREASFÂNTULUI SACRAMENT

Pe 16 martie, cu o săptămână înainte de Duminica Floriilor, când este Ziua Mondială a Tineretului, în Catedrala Sfântul Iosif din București va fi expus Preasfântul Sacrament pentru ca tinerii din toate parohiile bucureștene să-l adore pe Isus prezent în Taina Sfântului Altar pe durata întregii nopți, după un program dinainte stabilit. Cu ajutorul rugăciunilor, al Cuvântului

lui Dumnezeu, al cântecelor euharistice, al momentelor de tăcere și de reculegere, tinerii vor veghea, îl vor adora și îi vor mulțumi lui Isus pentru Iubirea sa nemărginită și, astfel, se vor pregăti pentru a trăi misterele Patimii, Morții și Învierii sale. Tema aleasă de Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea în Mesajul său pentru Ziua Mondială a Tinerilor 2013 este următoarea: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile!”. Această temă este de fapt mandatul lui Cristos cel înviat, încredințat primilor săi apostoli, potrivit Evangheliei după Matei 28,19. ■

Ziua Internațională a Copilului Bolnav de Cancer

În fiecare an, în întreaga lume, luna februarie este dedicată bolnavilor care se confruntă cu boli incurabile sau cu maladii grave ce le afectează viața de zi cu zi. Și aici vorbim despre adulții care nu mai pot lucra și, deci, nu mai pot duce o viață decentă; dar vorbim și despre copiii cu o copilărie care de multe ori înseamnă suferință; sau vorbim despre tinerii care se luptă cu mult curaj pentru a învinge o boală necruțătoare.

În România, în fiecare an, 500 de copii sunt diagnosticați cu diferite forme de cancer, iar peste 5000 de copii și adolescenți bolnavi de cancer se află sub o formă sau alta de tratament sau terapie specifice.

Din anul 2002, Asociația P.A.V.E.L. (Primind Ajutor, Viața este Luminoasă), asociație fondată de părinții cu copii bolnavi de cancer, a organizat an de an, pe 15 februarie, Ziua Internațională a Copilului Bolnav de Cancer. Această asociație lucrează prin specialiști, voluntari sau părinți, în diferite activități adresate asistenței sociale, psihologice sau educaționale în perioada spitalizării, dar și în momentul întoarcerii acasă, pentru ca cei afectați de boală să poată beneficia de servicii sociale și educative personalizate.

15 februarie reprezintă o zi în care tineri sau vârstnici, intelectuali sau studenți, laici sau persoane consacrate vieții religioase, se pot ruga, pot promova mesaje pozitive sau pot realiza acțiuni de solidaritate.

Societatea Internațională de Oncologie Pediatrică și Confederația Internațională a Organizațiilor de Părinți cu Copii bolnavi de Cancer fac apel la guvernele lumii să își intensifice eforturile în lupta contra cancerului la copii prin întărirea sistemelor de îngrijire a copiilor bolnavi de cancer în țările lor.

Copii la spital - ora de joacă

Tema Zilei internaționale de luptă împotriva cancerului din 2013 „Cancerul – Știați că?” surprinde preocuparea organizațiilor și a persoanelor implicate în lupta împotriva cancerului, fiind un subiect mereu actual în ultimii ani. Copiii bolnavi de cancer pot fi scutiți de unele efecte ale celor mai intensive tratamente dacă boala este descoperită din timp și tratamentul este corespunzător. Campaniile de sensibilizare și informare pot să crească rata diagnosticării precoce cu succes, atâta timp cât există acces la tratament, chiar și în țările cu nivel de trai redus sau mediu.

Serviciile naționale de sănătate trebuie să răspundă nevoilor copiilor bolnavi de cancer și familiilor acestora; alături de societatea civilă și de credincioși, pot face mai mult pentru o viață plină de speranță și de demnitate a acestor copii sau tineri. ■

Mihai BENCHEA
Asociația P.A.V.E.L.

Nihil obstat

Au trecut 21 de ani (18 februarie 1992) de la răspunsul favorabil la cererea Arhiepiscopului Ioan Robu adresată Sfântului Scaun pentru a începe Procesul în Cauza de beatificare și canonizare a Monseniorului Vladimir Ghika. Cererea fusese trimisă pe 5 noiembrie 1991 și era rodul unei preocupări și dorințe a comunității catolice de la București, imediat după evenimentele din decembrie 1989, care au dus la obținerea libertății religioase în România. Deja se adunaseră destule informații despre Caz și se organizase un grup important de studioși care să completeze tot ceea ce mai era nevoie pentru ca procesul să se poată desfășura conform regulilor impuse de legislația în vigoare în Biserica Catolică.

Acest aniversar, chiar dacă nu este o cifră rotundă, dar pentru că nu este una neglijabilă, ne invită să recităm cu mai multă ferveare rugăciunea pentru Beatificarea Monseniorului Vladimir Ghika. Dosarul, fiind în studiu Congregației pentru Cauzele Sfinților, cere încă efort și lumină ca să se ajungă la recunoașterea martiriului și la semnarea decretului pentru Beatificarea lui Vladimir Ghika. ■

(sursa: vladimiri-ghika-amicus.blogspot.ro)

Martir al Bisericii locale

FESTIVALUL CREDINȚEI
BUCUREȘTI, 9 FEBRUARIE 2013

ZIUA MONDIALĂ A BOLNAVULUI
BISERICA „MAICA ÎNDURERĂTĂ”
BUCUREȘTI, 11 FEBRUARIE 2013

MIERCUREA CENUȘII
CATEDRALA SF. IOSIF
BUCUREȘTI, 13 FEBRUARIE 2013

